

Förskolegruppen på Sinempumelelo Primary School har akut brist på klassrum...

Foto: Mari Dahl Adolffsson

Verkligheten stoppar ambitiös plan

— **HUR SKA VI KUNNA BEDRIVA** undervisning här? Det går väl an när det är fint väder och vi kan vara ute också, men när det regnar..., säger Nokuzola Ndabambi, rektor på Sinempumelelo Primary School i East London, och pekar mot barnen. Se själv! De stackarna sitter ju som packade sardiner. Det är sorgligt, säger hon och skakar uppgivit på axlarna.

I början av året fick skolan besked från utbildningsdepartementet att den var tvungen att ha en förskoleklass. Något den inte haft tidigare då de inte har tillräckligt med plats. Inte ens för de elever som går i ettan till sjuan.

— Vi har över 50 elever i alla klasser utom en. Där är de 48. I fyran är de 103 elever i ett klassrum som är menat för femtio, säger Nokuzola Ndabambi.

110 förskolebarn anmälde sig till skolan.

— Vi fick helt enkelt använda vårt kök, en container som inte är större än 30 m² berättar hon.

Precis som i Sverige är förskoleklassen tänkt att vara skolförberedande med mycket lek och lättare uppgifter. Nokuzola tycker idén i grunden är bra.

— Men genomförandet är väldigt dåligt, säger hon och skratrar.

Tembisa Sinani, en av de två lärarna i förskoleklassen, håller med och menar att det inte går att bedriva någon egentlig undervisning.

— Vi försöker lära ut lite sånger och verser så här långt, men det är ingen lätt situation, säger hon.

NOKUZOLA NDABAMBI FÖRVÄNTAR SIG ingen hjälp med att få fler klassrum från utbildningsdepartementet. Hon har redan försökt för de andra klasserna, men departementet slår bara dövörat till. Skolan har också fått hitta privata givare för att kunna bygga en mur på baksidan.

— Vi var tvungna att göra något. Stängslet förstördes ständigt och folk kom in på skolgården och sålde droger till eleverna. Nu bygger vi en mur, då kan folk bara komma in från framsidan där vi har kontroll. Men muren byggs inte tack vare utbildningsdepartementet, den har vi fixat själva, säger Nokuzola.

— Departementet frågar oss aldrig om vad vi behöver. Inte ens när det gäller böcker och material. De bara beställer det de tycker att vi ska ha, utan att ta reda på om det passar här hos oss, avslutar hon.

MARI DAHL ADOLFFSSON